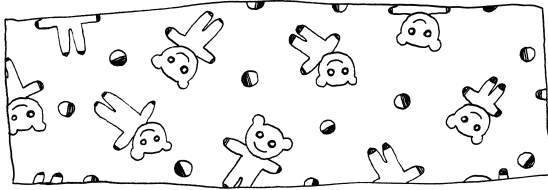

Kingitus

Lõpupäeva hommikul sai Paula kingituse,
justkui oleks tal sünnipäev.

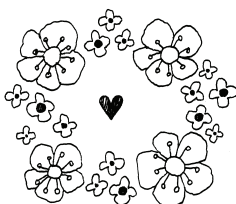
Kingituse paber oli karumõmmidega

ja paki ümber oli läikiv punane pael.
Paki peal oli suur punane rosett. Rosett
on see, kui paelast on ühe lehvi asemel
tehtud vähemalt kaksikümmend kaks lehvi.

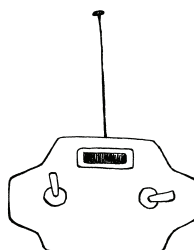
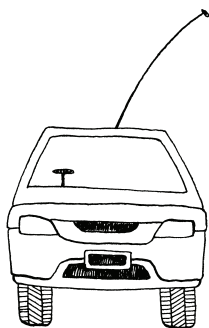

Paki sees oli väike tühjade lehtedega raamat. Raamatu kaanel olid sinised ja roosad lilled ja tilluke punane süda.

“See on mälestussalmialbum,” ütles ema. “Las kõik lapsed joonistavad või kirjutavad sulle siia midagi mälestuseks. Siis on sul järgmisel aastal hea vaadata ja oma lasteaiasõpru meelde tuletada. Me läheme ju varsti mujale elama.”

Paulale meeldis album. Ometi oli ta natuke pettunud, sest ta tahtis juba ammu endale pissivat nukku. Kõik nende rühma tüdrukud tahtsid pissivat nukku. Poisid tahtsid suurt autot, mida saab eemalt puldiga juhtida.

Elevandipoeg

Paula oli pettunud veel ka seepärast, et ta ei saanudki kohe hommikul peokleiti selga ja peokingi jalga panna, vaid pidi minema harilikkude kingadega ja hariliku kleidiga.

Lasteaias olid kõik lapsed nende riietega, mis iga päev. Mõnel olid peoriided kaasas. Need lapsed elasid kaugemal. Need, kes sealsamas lähedal elasid, läksid enne pidu koju riideid vahetama.

Lapsed hakkasid rääkima, mida kellelegi kodus oli kingitud.

Suurt autot ei saanud keegi.

Leenul oli pitskleidiga
riidest nukk.

“Ema ise tegi!” ütles Leenu. “Õudselt
armas!”

Margot oligi saanud pissiva nuku.
Tüdrukud kogunesid ümber Margoti
kobarasse kokku ja Margot rääkis,
mismoodi nukk pissib.

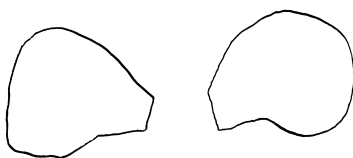
Paula oli vait, kui teised oma kinkidega
uhkustasid. Kristo oli ka vait. Tegelikult
olid peaaegu kõik vait. Aga Martin ütles,
et tema sai päris elevandipoja.

“Päris elevandipoja!” ahhetasid teised.
“Missugune ta on?”

“Täitsa nunnu,” ütles Martin. “Tal on
juba lont

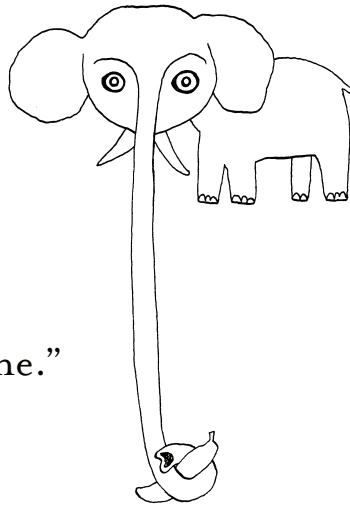
ja suured kõrvad

ja kihvad on ka.”

“Mida ta sööb?”
“Banaane,”
vastas Martin.
“Õudselt palju banaane.”

“Kus ta sul elama hakkab?” küsis Peeter. “Kui ta suureks kasvab, siis ta ei mahu ju kuskile ära!”

“Martin valetab,” ütles Margot.
“Martin ei saanud üldse kingitust. Klaasivabrik pandi kinni ja Martini isa koondati töölt ära, mu ema ütles. Martini isa ei saa enam üldse palka. Neil pole enam isegi söögi jaoks raha. Nad söövad rukkijahuköorti.”

Mälestussalmialbum

Siis tuli kasvataja Riina ja ütles, et kõik peavad rühmatuppa tulema.

Paula võttis oma mälestussalmialbumi kaasa ja andis kasvatajale:

“Kasvataja, palun kirjutage mälestussalm!”

“Oh kui ilus salmialbum!” ütles kasvataja. “Kas sa said selle lasteaia lõpetamise puhul kingituseks?”

“Jah,” ütles Paula. “Siia ma saan igäühelt midagi mälestuseks paluda.”

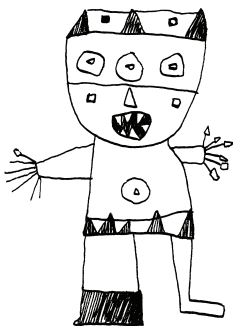
“Nii hea kingitus!” ütles kasvataja ja kirjutas esimesele lehele salmi. Ta luges selle ette ka:

“Tuuled juhtigu sul teeda,
õhud õrnad õpetagu,
taevatähed andku tarkust!”

Kasvataja Riina ütles veel, et need on värsid “Kalevipoja” raamatust ja et niiviisi ütles Kalevipoja isa Kalev oma pojale.

Nüüd tahtsid kõik Paula albumisse midagi joonistada või kirjutada.

Martin joonistas superkoletise

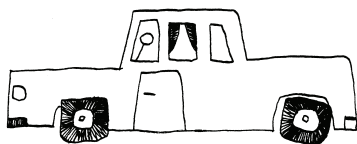

ja kirjutas alla: MARTIN.

Leenu joonistas meelespealilled.

Kristo joonistas auto.

Signe joonistas printsessi.

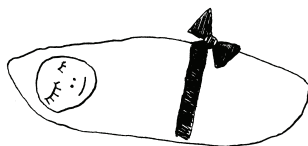
Kõik kirjutasid oma nimed juurde.

Lõpuks sai album päris täis.

Ainult Margot ei joonistanud midagi,
vaid ütles:

“Mõni asi kah!”

Aga pärast tuli ta ikkagi Paula juurde ja
küsis albumi oma kätte. Margot joonistas
Paulale kena beebi

ja kirjutas kirjatähtedega: Margot.